

* * *

Играта се започна съ бой между гладиатори, очитѣ на които бѣха закрити. Този бой бѣше устроенъ заради гълпата, иначе голѣмцитѣ не го обичаха.

Гладиаторитѣ, които не можеха да се виждатъ единъ другъ, размахваха изъ въздуха мечоветѣ наслука. Народътъ съ викове ги насочваше накѣде да мушатъ, но често ги заблуждаваше. Голѣмъ смѣхъ се надигаше, когато тѣ попадваха грѣбъ срещу грѣбъ. Но мнозина се налучкваша и борбата започваше да става кървава. По-смѣлитѣ захвърляха щитоветѣ, залавяха се за лѣвитѣ рѣце, за да не се изгубватъ и се биеха съ дѣснитѣ, додето единиятъ паднѣше. Той дигаше рѣка и молѣше за милостъ, ала въ началото на играта народътъ не даряваше никому животъ.

Слуги идваха и изнасяха мрѣтвитѣ и раненитѣ. Деца посипваха пѣсѣкъ върху кървавитѣ следи и прѣскаха шафранови листа. Но ужасътъ и мжкитѣ на нещастнитѣ гладиатори не се свършваха тукъ. Отнесени въ помѣщението, наречено „сполярій“, единъ мжжъ съ нажежено желѣзо провѣряваше, кой е умрѣлъ. Въ това време другъ доубиваше съ чукъ всѣки раненъ, когото лѣкарътъ обявяваше за неизлѣчимъ.

* * *

Започна друга борба, която възбуди всеобщъ интересъ. Обзалагаха се патрицитѣ. Понѣкога тѣ обзалагаха цѣлото си състояние. Обзалагаше се императорътъ. И беднитѣ хора, като нѣмаха нищо друго, обзалагаха своята свобода.

Настѣпи мрѣтва тишина. Изеднажъ се отвори вратата на мрачния сводъ. Наизлѣзоха гладиатори въ групи по двадесетъ и петъ души, шумно поздравлявани отъ народа. Бавно обиколиха арената, спрѣха се предъ трона на императора и извикаха:— „Слава на тебе, Цезарю! Обреченитѣ на смъртъ те поздравляватъ!“

Тѣ се разпредѣлиха по мѣстата си въ голѣмата арена. Тѣ трѣбваше да се биятъ въ групи. Само нѣколцина отъ най-прославенитѣ имаха позволение да излизатъ на двубой.

Започна се сѣщинско сражение, въ което гладиаторитѣ бѣсно се биеха гърди срещу гърди. Нѣкои, които за прѣвъ пѣтъ излизаха на бой, се измѣкваша по-настрана, но мжжетѣ съ камшицитѣ ги подгонваха къмъ множеството.